

Dosarul nr. 3ra-1270/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Mazur)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

18 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Ahmet Erdal împotriva Direcției azil și integritate a Biroului migrație și azil cu privire la contestarea actului administrativ și acordarea unei forme de protecție,

împotriva deciziei din 17 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot și a fost menținută hotărârea din 13 martie 2019 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru,

constată:

La data de 24 august 2018 Ahmet Erdal a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției azil și integrare a Biroului migrație și azil cu privire la contestarea actului administrativ și acordarea unei forme de protecție.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 13 august 2018 Direcția azil și integrare a Biroului migrație și azil a emis decizia nr. 59/18/DAI, prin care a respins cererea de azil a cetățeanului străin Ahmet Erdal, originar din or.Samsun, Republica Turcia. Decizia i-a fost adusă la cunoștință la data de 17 august 2018.

A menționat că, drept temei de respingere a solicitării sale de acordare a unei forme de protecție, autoritatea competentă a invocat următoarele argumente: pe teritoriul Turciei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern și în țara de origine nu ar fi război; țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea înapoi și solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească Turcia într-un mod forțat.

A considerat că, decizia enunțată este neîntemeiată.

A susținut că, raportând situația de facto expusă de către el în cadrul interviului realizat de Direcția azil și integrare a Biroului migrație și azil se identifică un șir de aspecte fundamentale, pe care autoritatea competentă nu le-a luat în considerare pentru justa soluționare a cererii de azil, cum ar fi: teama sa de a fi supus torturii, precum și hărțuirii din partea unei grupări criminale, situate pe teritoriul Turciei.

A afirmat că, în cadrul interviului realizat, a declarat că, este victima unor persecuții pe motiv de naționalitate, care sunt cauzate de faptul că, este de origine „laz”, a fost victima mai multor maltratări, bătăi în rezultatul cărora a suferit leziuni corporale, este respins și alungat de societatea turcă, inclusiv pe motivul neacceptării din partea membrilor acesteia a relației de concubinaj cu un cetățean de religie creștină (la caz, este vorba de cetățeanul Republicii Moldova), datorită maltratărilor regulate și intensive, a fost diagnosticat cu (PTSD), adică tulburare de stres post-traumatic.

A notat că, aceste argumente au făcut ca să se refugieze pentru a nu fi supus amenințărilor rezultate din luptele interne pe motive ce țin de naționalitate (ca în cazul kurzilor), religie (maltratarea turcilor creștini), orientare politică (arestarea și maltratarea opozanților Președintelui Recep Tayyip Erdogan), care se soldează cu o discriminare din partea mării majorități a societății turce, temeiuri ce dau dreptul la protecția în Republica Moldova a cetățeanului străin, care se regăsesc în art. 45 alin.(3) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

A relevat că, atât pentru el, cât și pentru alți solicitanți a unei forme de protecție operează „beneficiul dubiului” conform art. 44 din Legea enunțată, unde persoanele în cauză de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că, la părăsirea țării de origine nu dispun de suficient timp și garanții că, nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art. 47 din Legea enunțată.

A declarat că, el cade perfect sub incidența art. 16 și 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece este supus unui risc real privind integritatea vieții și sănătății sale.

A solicitat anularea deciziei Direcției azil și integritate a Biroului migrație și azil nr. 59/18/DAI din 13 august 2018 de respingere a cererii de azil și acordarea unei forme de protecție prevăzute la art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin hotărârea din 13 martie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru acțiunea depusă de către Ahmet Erdal a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 17 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, apelantul Ahmet Erdal nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente existența cel puțin a unui temei legal de acordare a statutului de refugiat, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se întoarcă, ceea ce în temeiul art. 17 alin. (1) și 19 coroborat cu art. 45 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova ar putea constitui drept temei de admitere a cererii. Or, temerea trebuie să fie bine întemeiată, ceea ce implică existența unui element obiectiv, alături de cel subiectiv și faptul că statutul de refugiat nu este determinat doar pe baza existenței unei stări de spirit a celui în cauză, ci și în funcție de situația obiectivă pe care se bazează acesta.

Din considerentele menționate, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a respins ca neîntemeiate argumentele invocate de către apelant în susținerea poziției sale, în lipsa unui risc serios, precum ar fi existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției, tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine, amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență, generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern în privința lui Ahmet Erdal.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, prima instanță în mod legal nu a identificat motive, care ar obliga Biroul migrație și azil să acorde străinului Ahmet Erdal una din formele de protecție prevăzute la art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate afirmațiile din cererea de apel precum că, la emiterea deciziei nr. 59/18/DAI din 13 august 2018, autoritatea emitentă nu a luat în considerare un șir de circumstanțe importante pentru justa soluționare a cererii de azil depusă de cetățeanul străin Ahmet Erdal, or, s-a constatat cu certitudine că, decizia contestată emisă în privința lui Ahmet Erdal este motivată din punct de vedere juridic, cu analizarea tuturor circumstanțelor indicate de către solicitant și argumentelor cu privire la respingerea cererii de acordare a azilului.

La data de 13 august 2019 Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot, a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece instanțele judecătorești au încălcat au încălcat grav dreptul recurentului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

A menționat că, instanțele judecătorești nu au aplicat corect normele de drept material și, anume, art. 45 alin. (1) lit. a) și (3) lit. b) și 46 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

A susținut că, instanța de apel de apel nu s-a expus asupra raportului nr. 19 de evaluare/constatare în baza fișei medicale nr. 2170 din 26 iulie 2018 prezentat de către avocatul Veaceslav Ropot și solicitantul de azil Ahmet Erdal, care confirmă că, ultimul nu poate să se întoarcă pe teritoriul Turciei.

A afirmat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la data de 17 iulie 2019 și a fost notificată reprezentantului recurentului la data de 01 august 2019, fapt confirmat prin avizul de recepție a acesteia (f. d. 136), respectiv, recursul depus de către acesta la data de 13 august 2019 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul depus de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității

constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul depus de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Ahmet Erdal, reprezentat de către avocatul Veaceslav Ropot, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu